

... alebo o znechutení, o viere a nádeji a o modlitbe, z ktorej sami čerpáme a za druhých orodujeme.

BOŽIE SLOVO:

(2 Pt 1, 16-19)

Čítanie z Druhého listu sv. apoštola Petra: *Veď sme nesledovali vymyslené bájky, keď sme vás oboznámili s mocou a príchodom nášho Pána Ježiša Krista, ale sami sme boli očitými svedkami jeho veleby.* ¹⁷ *On dostal od Boha Otca česť a slávu, keď mu z velebnej slávy zaznel hlas: "Toto je môj Syn, môj milovaný, v ktorom mám zaľúbenie."* ¹⁸ *A tento hlas sme my počuli; zaznel z neba, keď sme boli s ním na svätom vrchu.* ¹⁹ *Tým je aj prorocké slovo pre nás pevnejšie. A vy dobre robíte, že hľadíte naň ako na lampu, ktorá svieti v temnom mieste, kým nesvitne deň a nevzájde vo vašich srdciach zornica.* Počuli sme Božie slovo.

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, katechézy / úvahy č. 815, 395, 432, 435, 437)

Aj Vám to pripadá, akoby sa pápež stále točil okolo jedného centrálného bodu celej svojej exhortácie? Možno to tak je preto, že to naozaj robí. A robí tak preto, že ten bod tu je, stále, a vyjadril ho už jeho slávny predchodca, apoštol Peter, v slovách, ktoré sme počuli: „*Veď sme nesledovali vymyslené bájky, keď sme vás oboznámili s mocou a príchodom nášho Pána Ježiša Krista.*“ Nezvestujeme teóriu ani nejaký svetonázor ani nejakú vierouku. Kresťanstvo sa naozaj točí okolo skutočnosti, okolo reality Živého Boha, Jeho Spásy a Nového Života, Božieho Života, ktorý nám nie je darovaný na to, aby sme v neho len verili, ale hlavne aby sme ho v Jase Ducha žili!

Neprekvapuje teda, že práve k tejto skutočnosti sa pápež znova a znova nevyhnutne vracia. Aj v dnešnej časti píše: „*Niektorí ľudia sa nevenujú misii, lebo sa domnievajú, že aj tak nič nemožno zmeniť, a preto je pre nich zbytočné sa namáhať. Rozmýšľajú takto: „Prečo by som sa mal vzdať svojho pohodlia a svojich pôžitkov, keď nevidím nijaký podstatný výsledok?“ S touto mentalitou nie je možné byť misionármi. Presne tento postoj je zhubnou výhovorkou, aby človek mohol zostať uzavretý do vlastného pohodlia, lenivosti a nespokojného smútku, do egoistického prázdna. Je to sebadeštručný postoj, pretože „človek nemôže žiť bez nádeje: jeho život, odsúdený na nezmyselnosť, by sa stal neznesiteľným“. Ak si myslíme, že nič sa nedá zmeniť, pripomeňme si, že Ježiš Kristus zvíťazil nad hriechom i smrťou a oplýva mocou. Ježiš Kristus naozaj žije. V opačnom prípade „ak nebol Kristus vzkriesený, potom je márne naše hlásanie a márna je aj vaša viera“ (1 Kor 15, 14). Evanjelium nám rozpráva, že keď sa prví učeníci vybrali ohlasovať, „Pán im pomáhal a ich slová potvrdzoval znameniami“ (Mk 16, 20). To sa deje aj dnes. Sme pozvaní objaviť to a žiť to. Vzkriesený a oslávený Kristus je najhlbším prameňom našej nádeje a jeho pomoc nám určite nebude chýbať pri uskutočňovaní misie, ktorú nám zveril. Jeho vzkriesenie nie je vec minulosti; obsahuje životnú silu, ktorá prenikla svet. Kde už všetko vyzerá mŕtve, z každej strany sa začnú objavovať výhonky vzkriesenia. Je to sila, ktorej niet páru. Je pravda, že často sa zdá, akoby Boh neexistoval: sme svedkami prejavov nespravodlivosti, zloby a krutosti, ktoré sa nezmenšujú. Je však celkom jasné, že uprostred temnoty vždy začína klíčiť čosi nové, čo skôr alebo neskôr priniesie ovocie. Na zrovnanom poli sa znovu objaví život, tvrdohlavý a neporazitelný. Bude ešte veľa zlých vecí, avšak dobro sa vždy vráti, znovu vzklíči a rozšíri sa. Každý deň sa vo svete nanovo vedľa krásy, vzkriesená a premenená skrze drámy dejín. Hodnoty majú tendenciu znovu sa objaviť v nových formách a aj ľudská bytosť sa často de facto znovuzrodzuje zo situácií, ktoré sa už zdali byť nezvratné. Toto je sila vzkriesenia a každý hlásateľ evanjelia je nástrojom tohto dynamizmu“ (EG 275, 276).*

Ježiš vstal z mŕtvych! Ježiš žije! Ježiš kraluje – a Otec „*nenechal nič, čo by mu nebolo podriadené. Teraz ešte nevidíme, že mu je všetko podrobené,*“ ⁹ *ale vidíme, že ten, ktorý bol stvorený len o niečo menší od anjelov, Ježiš, bol ovenčený slávou a čťou, lebo pretrpel smrť, aby z Božej milosti okúsil smrť za všetkých“* (Hebr 2, 8-9) – a my „*zvestujeme Slovo života. Lebo zjavil sa život a my sme videli, dosvedčujeme a zvestujeme vám večný život, ktorý bol u Otca a zjavil sa nám. Čo sme videli a počuli, zvestujeme aj vám, aby ste aj vy mali spoločenstvo s nami. Veď my máme spoločenstvo s Otcem a s jeho Synom Ježišom Kristom“* (1 Jn 1, 1-3)! Toto je ten postoj, ktorý má každý skutočný evanjelizátor, jeho osobná skúsenosť i sila, ktorá ho ženie vpred! Niekedy „*niektoré úlohy nám neposkytnú také uspokojenie, po ktorom sme túžili; ovocia je málo a zmeny sú pomalé; človek má pokušenie podľahnúť únave“* (EG 277), ale skutočný učeník-misionár pokračuje ďalej vo svojej misii, lebo vie, že už „*zvíťazil Lev z Júdovho kmeňa, Koreň Dávidov“* (Zjv 5, 5) a plné prejavovanie sa Jeho Víťazstva je už iba otázkou času. „*Viera znamená aj veriť v neho, veriť, že nás naozaj miluje, že je živý, že je schopný zázračne zasiahnuť, že nás neopúšťa, že zlo premieňa na dobro prostredníctvom svojej moci a nekonečnej tvorivosti... Božie kráľovstvo je už vo svete prítomné, [už] sa rozvíja tu i tam rozličnými spôsobmi: ako malé semienko, ktoré sa dokáže premeniť na veľkú rastlinu (porov. Mt 13, 31 – 32), ako hrst' kvasu, ktorý prekvasí celé cesto (porov. Mt 13, 33), a ako dobré semeno, ktoré rastie aj uprostred kúkoľ (porov. Mt 13, 24 – 30) a môže nás vždy príjemne prekvapit“* (EG 278). Práve toto je podstata viery a nádeje, „*lebo kto dúfa v niečo, čo vidí? 25 Ale ak dúfame v niečo, čo nevidíme, trpezlivo to očakávame“* (Rim 8, 24-25). A tak aj na základe vlastnej skúsenosti Ducha, Spásy, Božieho Života v nás, hoci „*nie vždy vidíme tieto kľičky, [máme]... vnútornú istotu, teda presvedčenie, že Boh dokáže konať za každých okolností aj uprostred zdanlivého zlyhania, ... Túto istotu voláme „zmysel pre tajomstvo“. Znamená to byť si istý, že kto sa z lásky ponúkne a daruje Bohu, určite priniesie úrodu (porov. Jn 15, 5)“* (EG 279).

NA ZAMYSLENIE:

Beznádej, skleslosť, pocit márnosti... Poznate to, že? Keď si hovorieme, že sa už neoplatí nič robiť, lebo aj tak je všetko naše snaženie nanič? Akú radu nám dáva pápež? „*Na udržanie živého misionárskeho zápalu je potrebné rozhodne dôverovať Duchu Svätému, pretože on „prichádza na pomoc našej slabosti“ (Rim 8, 26). Túto štedrú dôveru však treba ničím oživovať, a preto ho musíme neustále vzývať. On nás môže uzdraviť zo všetkého, čo nám berie sily v misionárskom snažení. Je pravda, že táto dôvera v neviditeľné môže spôsobiť aj závrat: je to ako pohrúžiť sa do mora, v ktorom nevieme, čo stretáme. Ja sám som to mnohokrát zažil. Niet však väčšej slobody, než je tá, keď sa dáme viesť Duchom; keď sa vzdáme prepočítavania a kontrolovania a keď mu dovoľíme, aby nás osvetľoval, viedol, smeroval a poháňal tam, kam on chce.“* (EG 280). A potom nás v bodoch 281 až 283 upriamuje k modlitbe. Nielen ako k nástroju upevňovania nás samých v Božej Realite, v Duchu, v Božom Živote, ale aj ako nástroj samej evanjelizácie. Píše: „*Existuje jedna forma modlitby, ktorá nás osobitným spôsobom povzbudzuje, aby sme sa snažili evanjelizovať, a motivuje nás tiež hľadať dobro druhých: je to modlitba príhovoru, orodovania. Všimnite si na chvíľu vnútorný svet takého veľkého hlásateľa evanjelia, akým bol svätý Pavol, aby sme si uvedomili, aká bola jeho modlitba. Bola to modlitba plná ľudí: „Vždy, v každej svojej modlitbe... s radosťou prosím za vás všetkých... veď vás v srdci nosím“ (Flp 1, 4, 7)“* Modliť sa za tých, ktorým túžime sprostredkovať Krista a Jeho Spásu, je možné vždy. Evanjelizácia bez modlitby by bola len o málo viac, než nejakou agitáciou. Len si treba dať pozor, aby modlitba *doplňala* a nie *nahrádzala* evanjelizačnú činnosť! Lebo pokušenie takéhoto úniku so slovami „*Budem sa za to modliť!*“ je naozaj veľké! Skutky bez modlitby sú prázdne, modlitba bez skutkov zase mŕtva, ako vraví aj pápež, že „*kontemplácia, ktorá vynecháva ľudí, je podvodom“* a dodáva: „*Veľkí Boží muži a ženy boli aj veľkými orodovníkmi. Orodovanie je ako „kvas“ v lone Trojice. Je to vstúpenie do Otcovho vnútra“* (EG 281, 283).

OTÁZKY:

< Dolieha na nás znechutenie? Čelíme mu? Alebo sa mu poddávame? Akú rolu v tom hrá osobná vnútorná modlitba? Ako u nás funguje „tandem“ príhovorná modlitba / služba a ohlasovanie? >